

balog józsef

más asztaloknál ülsz már 1.

domonkos istvánnak, a költőnek,
aki megmutatta hol áll a hajó.
és a hajó elindult.

ez kivédhetetlen!

élők és halottak ágát összerakni könnyű
vagy a pálinkát meginni;
maradni nem
hallgatni nem
és így milyen asztalt képzeljek a magamé mellől?
mert akik jöttek, láttak,
olvastak; közelről,
mint föld felé zuhanó száj
torok felé közelítő üvegcserép
a tüklekvárban
ba ban
azoknak legalábbis...
de innen az asztal sarkától
rosszul látni,
hogyan borral kevert makaróni
vagy vérrel kevert sár,

száradt

és mondom a nők meg úgyis
terhesek lesznek,
a tettesek hiába fogalmaznak
beszámolót vagy bojkottálnak lapot
és nem mondom, hogy a
pinát bojkottálnák inkább

pedig mikor szobát találtam
éjjél után
már biztos volt,
hogy kihalunk;
Érsekújváron

más asztaloknál ülsz már
levesben só
fogason kalap
a száj mögött torok
ismeretlenbe vetett versek
szétlőtt hársorok
és forog üresen a gép
forog,

és bővíthető volna az otthagzott babbal
vagy vörös lazaccal a tényéron
vagy nyitott tenyérrel a borotván:
ottragadt bőrnymok,
és rím, ima, pap, tata, bicikli, néna
helyett nagymellű, szőke asszonyok
és por, medvék, madarak
különböző egzotikus állatok,
a hosszú vers műzsája,
bonnból képeslapok
hetven mérfölddel keverő ócska fordok,
el, el
és redőny, rútka, retek
vonat, áthúzni verset,
ujjak, kéz, könyök, karok,
áthúzni dunnát, párnát, lepedőt

élni behúzott fark

ágyba feküdni könnye;
letörölni az asztalt;
kulcsra zární a kaput

más asztaloknál ülsz már 3.

köszönet Ginsbergnek,
és búcsú

domonkos istván, veled vagyok a Fehér Országban,
hol kagylókkal és áramvonalas halakkal
töltik fel az elvadult kerteket
és ismeretlenül is idézhetetlen marad
ami veled történt
és én még itt bátorodom, hogy poémában hódoljak
a Nagy Utazásnak,
mely a halálnál távolabbra lődít
mert a halál nem látta a köveket a hegy tetején
amint egy névvé álltak össze
csak a hömpölygő tömeget a völgyben
és azt hihette te is odalenn kóborolsz,
pedig a horda meg sem hallotta hallgatásodat
pedig lapokba írtak pl.
meg fekete szárnyakat próbálgattak éjszaka,
mert kellett a sötét a repüléshez
pedig te fehér tollakkal
is rongyosan, de a hegy fölött álltál
és a betűk kénytelenek voltak elpörögni
sehová

domonkos istván, veled vagyok a Kék Országban,
hol az öblöket beültették asztalokkal,
hogy ott igyanak, kik a szomszédból erre tartanak,
és ismerős barátságokat hagytál megrohadni,
mert ami veled történt
elfelejtett kínai katonával a föld alatt
a Nagy Utazásban,
melynek prospektusát minden zarándok
a szemén viseli, mint fekete kötést,
mert a halálnál távolabb
csak két lábon jut az ember
vagy ugrál, ha úgy tetszik

domonkos istván, veled vagyok a Zöld Országban,
hol a tavasznak egyáltalán nincs illata
és ismered még a poros akác szúrós szagát
a Nagy Utazást
pontosító érzékszervek buja sikolyát,
mikor két csigolya között megáll a tű

domonkos istván, veled vagyok a Vörös Országban,
hol kaviárral kövezik a temetőt
és minden délelőtt fényesre mossák az angyalok derekát
veled vagyok a Fehér Országban,
hol könnyű prémekekbe burkolózva
gondolnak cigányok arany karikáira
hol combig meztelen modellek
kínálják a verseket

domonkos istván, veled vagyok az Országban,
amely nem lehet Rendetlen Gazda
otthona,
mert belülről kellett volna kezdeni a kilakoltatást
s nem leverni a házfalat

veled vagyok,
hol Csulafülűekkel húzatják a csilléket ma is
s egy végtelen hangverseny
csöndjébe temetkeznek, ha meglátják
a vak lovak homlokát

a Nagy Utazásban vagyok
a Kék Ország vörös pisztrángjaival
és menetelünk hason csúszva
egy üres mederben
ívásra domonkos istván
és az ikrák csilingelve
az égbe hullanak
lefelé

1985. július 26.